

Sân Phầm Chiến Tranh

Tôi nhìn sân phầm chiến tranh,
Thương binh tàn phế, không đành nhìn lâu.
Quay đi dấu giọt lệ sầu,
Thương người cuộc sống dãi dầu nắng mưa.
Cánh tay co quắp đơng đưa,
Mặt mang sần sẹo, mắt mù lờm sâu.
Chân cưa bèn thấp, bèn cao,
Đời gian truân lắm, chỗ nào nương thân.
Nhà đâu? Trong hẻm tối tăm,
Hay nơi giẻ rách đang nằm giữa sông.
Miếng tôn, gỗ, giấy, vừa chôm,
Đắp bồi có chỗ nương thân tạm thời.
Đủ che nắng gió, bão rơi,
Ni lông chống đỡ khi trời mưa giông.
Làm quần quật vẫn tiền không,
Bữa no, bữa đói, thêm phần ốm đau.
Tận nhân lực, kiệt quệ mau,
Phải đành bán giọt máu đào kiếm ăn.
Âm thầm chịu đựng lầm than,
Trong yêu thương của gia đình chở che,
Trong săn sóc của bạn bè,
Mối tình đồng đội chưa hề nhạt phai.
Cùng cơn bĩ cực mới hay,
Tự hào, bất khuất như thời chiến binh.

Ôn người anh dũng hy sinh,
Ai ơi xin nhớ đến tình quân dân.
Cùng nhau góp bạc, góp công,
Giúp thương binh sống đời không cơ hàn.

Nguyễn P. Thúy
September 01, 2006

Xin được góp lời nhắc đến những người thương phế binh, sống cô lập ngay trên đất nước của mình, trong bài viết của ông Văn Quang “Những cuộc đời giữa hoang đảo”, Số 167, ngày 23-07-2006.